

Základy: 13. Odpuštění

Základy

Křesťanství je největší světové náboženství, a přesto o něm mnoho lidí mnoho neví. Pokud jste jedním z nich, pak je to skvělé místo, kde začít!

Věděli jste například, že křesťanství není o chození do kostela nebo o konání dobrých věcí? Je to o vztahu s Bohem. Tím se liší od ostatních náboženství. Křesťané se nemusí spoléhat na to, že se budou nějak extra snažit, aby byli dobří, ale oslavují skutečnost, že Ježíš dal svůj život místo nás, aby každý mohl mít tento vztah s Bohem jednoduše tím, že mu důvěřuje. Proto se křesťanství nazývá ‚Dobrá zpráva‘.

Sestavili jsme zde několik článků, které vás provedou základy. Pokud ale nevidíte, co hledáte, stačí hledat, nebo ještě lépe, klikněte na náš e-mail sitviry@post.cz a začněte konverzovat se skutečným křesťanem. Rádi zodpovíme jakýkoli dotaz, velký i malý.

Odpuštění

Odpuštění je základem křesťanství. Ale může mi být odpuštěno? A mohu odpustit druhým?

Odpuštění je jedním z těch pojmů, které má každý rád – zvláště když je potřebujeme; ale odpuštění může být také jednou z nejtěžších věcí, kterou můžeme druhým poskytnout – zvláště když máme pocit, že nám bylo hluboce ublíženo. Přesto odpuštění leží v samém srdci vztahu s Bohem a s ním i života ve svobodě.

Bůh, který odpouští

Mnoho lidí si myslí, že Bůh Starého zákona je rozzlobený, nevrlý stařec, kterého Ježíš proměnil v Boha laskavého a odpouštějícího. Nic však není vzdálenější pravdě. Ve skutečnosti Starý zákon vidí Boha jako milostivého, laskavého a odpouštějícího. Jedním z nejjasnějších míst, kde to vidíme, je okamžik, kdy Mojžíš na hoře Sinaj obdržel Desatero. V reakci na jeho žádost, aby poznal, jaký Bůh skutečně je, se mu Bůh zjevil a ukázal se mu (podle jeho vlastních slov) jako „*Panovník Hospodin, milosrdný a slitovný Bůh, pomalý k hněvu, oplývající láskou a věrností, zachovávající lásku k tisícům a odpouštějící bezbožnost, vzpouru a hřích*“ (2. Mojžíšova 34,6-7).

Opravdu neexistuje nikdo a nic, co by Bůh nemohl a nechtěl odpustit.

Mojžíš toho dne zjistil, že Bůh není starý nevrlý zabiják, který jen čeká, až nás bude moci praštit holí, ale spíše laskavý a soucitný Bůh, který nám ochotně odpouští, když něco pokazíme. A toto zjevení se vrylo do povědomí Izraele natolik, že tato slova nacházíme ve Starém zákoně stále znovu a znovu.

Když tedy Ježíš učil o Boží laskavosti a odpuštění, neučil nic nového; pouze lidem připomínal starou pravdu. Náboženští vůdci jeho doby tvrdili, že tato pravda se vztahuje pouze na lidi, jako jsou oni,

kterí (alespoň podle jejich mínění) bezchybně dodržují jeho přikázání.

Ježíš však rozšířil Boží odpuštění i na lidi, kteří si ho (v očích náboženských představitelů) nezasloužili; na ty, kteří zkazili život sobě i ostatním, a ujistil je, že jsou předmětem Božího odpuštění stejně jako kdokoli jiný – a že skutečně neexistuje nikdo a nic, co by Bůh nemohl a nechtěl odpustit.

Existuje však podmínka....

Odpuštění se jen tak „nestane“

Ježíš nikdy neučil, že odpuštění lze jen tak předpokládat, jako by Bůh byl nějaký laskavý dědeček, který sedí v houpacím křesle v nebi, mile se usmívá a říká: „Tak, tak; nevadí – předstírejme, že se to nikdy nestalo.“

Ježíš nikdy neučil, že odpuštění lze jen tak předpokládat. Odpuštění není tak levné, protože hřích – dělat a říkat špatné věci – má kosmické důsledky: v morálním vesmíru musí vždycky někdo zaplatit. A cena za hřích, jak nám říká Bible, je smrt – nejen fyzická smrt, ale i duchovní smrt – odloučení od Boha.

Bible nám říká, že cenou za hřích je smrt – nejen fyzická smrt, ale i duchovní smrt – odloučení od Boha.

Proto Ježíš zemřel na kříži. Zaplatil cenu za hřích (viz např. Matouš 26,27-28; Římanům 3,23-26; Židům 9,16-28; 1 Petr 3,18) – ne za svůj hřích, protože žádný neměl, ale za náš. Jediné, co teď musíme udělat, je uvěřit tomu a učinit to svým vlastním tím, že se přiznáme (Bible to nazývá „vyznáním“) k tomu, co jsme udělali špatně (Bible to nazývá „hříchem“), a budeme žádat o Boží odpuštění skrze jeho Syna, Ježíše. A ve chvíli, kdy to uděláme, jsme naprosto čistí a nezůstane po nás ani skvrna nebo vzpomínka.

Ale já jsem udělal pár opravdu špatných věcí...

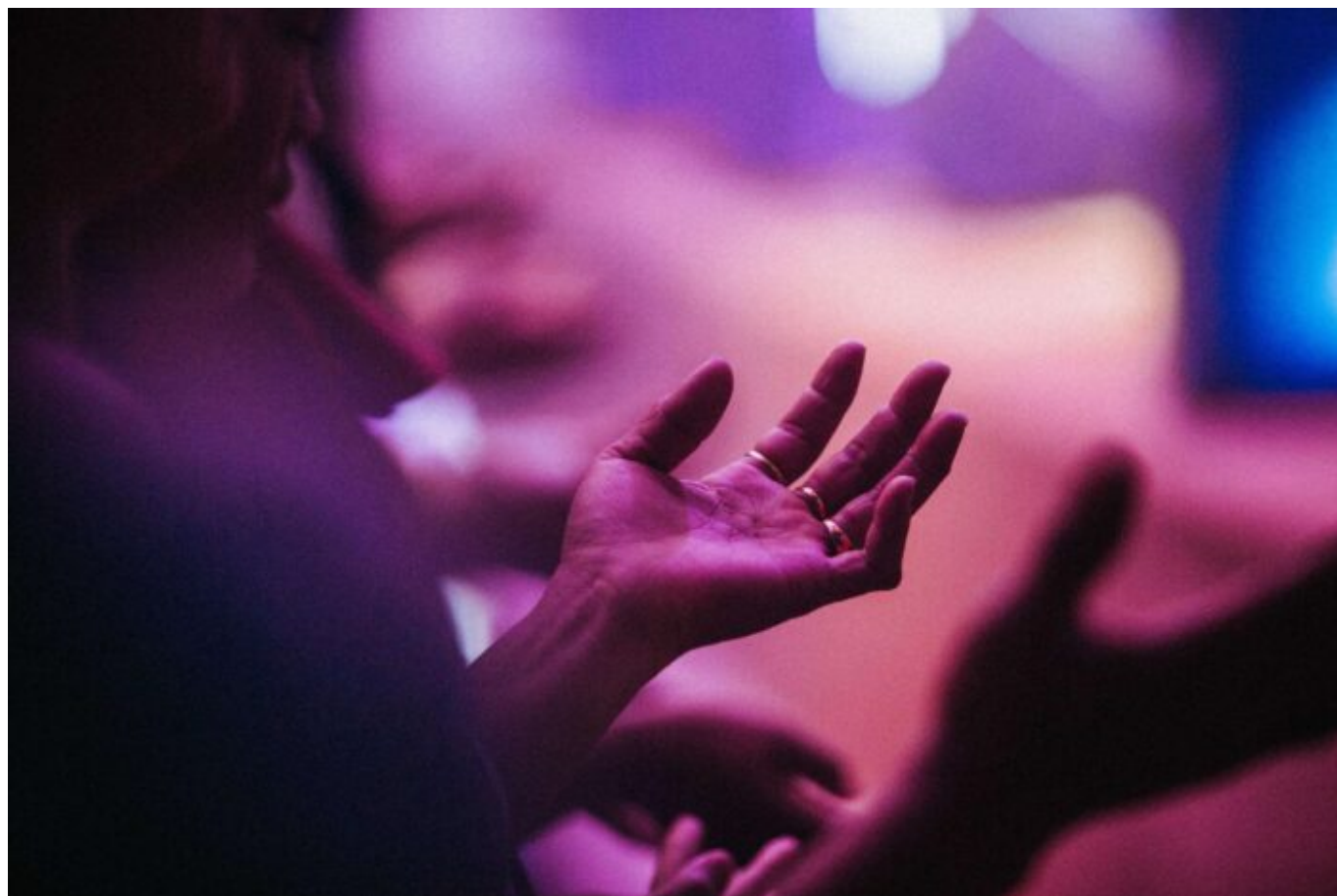
Jsou lidé, kteří mají pocit, že v životě něco tak strašně zkazili – nebo je zkazili druzí -, že je pro ně nemožné si myslet, že by jim Bůh mohl někdy odpustit a dát jim nový začátek. Bible však říká, že jediný hřích, který Bůh nemůže odpustit, je hřích, který nechceme vyznat.

Největší izraelský král David někdy strašně chyboval, včetně cizoložství a spiknutí za účelem vraždy (ano, čtete správně!); ale našel Boží odpuštění díky několika prostým, srdečným slovům: „Zhřešil jsem proti Hospodinu“ (2. Samuelova 12,13). Bůh může – a chce – odpustit cokoliv, co jsme udělali, řekli nebo si mysleli, protože to je jeho přirozenost: odpouštět. Pokud ho o to požádáme.

Něco, co Ježíš řekl, však v některých vyvolalo strach, že se možná dopustili toho, co on považoval za „neodpustitelný hřích“ (viz Mt 12,22-32; Mk 3,20-30), a dospěli k závěru, že jejich hřích musí být právě tímto hříchem. Je však důležité si uvědomit kontext, v němž Ježíš toto učil. Dělal úžasné zázraky, které jeho odpůrci nepřipisovali Bohu, ale ďáblovi; a Ježíš říkal, že právě takové úmyslné a vytrvalé odmítání svědectví Ducha svatého je jediným neodpustitelným hříchem; pokud totiž odmítáme Ježíše a Ducha svatého, který na něj ukazuje, jak můžeme doufat, že nám bude odpuštěno, když Ježíš je jediným Božím ustanovením pro odpuštění?

Každý jiný hřích – bez ohledu na to, jak těžký může být – je možné odpustit, jak Ježíš objasnil v téže

pasáži: „Amen, pravím vám, lidem mohou být odpuštěny všechny jejich hříchy i každá pomluva, kterou vysloví“ (Marek 3:28). Nejde o to, jestli ON může odpustit, ale jestli si ty chceš nechat odpustit.

Žít v odpuštění

Nadčasová Ježíšova oběť na kříži byla tak mocná, že může dosáhnout jak zpět do naší minulosti, aby nám odpustila to, co jsme již udělali, tak dopředu do budoucnosti, aby nám odpustila hřích, který jsme ještě nespáchali. To neznamena, že se můžeme přestat zajímat o hřích, neboť jak říká Pavel v Římanům 6,1-4, pokud jsme skutečně pochopili hloubku Ježíšovy lásky a odpuštění, nebudeme už hřích považovat za svého přítele, ale za nepřítele, a budeme chtít žít jinak.

Nestaneme se dokonalými přes noc a stále budeme občas něco dělat špatně; ale když se tak stane, stačí jít k Ježíši a znovu se chopit jeho odpuštění, protože Boží zaslíbení zní: „Tvríme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže však vyznáváme své hříchy, on je věrný a spravedlivý a odpustí nám hříchy a očistí nás od každé nepravosti“ (1 Jan 1,8-9).

Odpustit a odpuštění

Klíčovým prvkem Ježíšova učení o odpuštění bylo, že pokud odpustíme, pak i nám bude odpuštěno, což se odráží například v modlitbě Páně: „*Odpusť nám naše hříchy, vždyť i my odpouštíme každému, kdo se proti nám prohřešuje*“ (Lk 11,4).

Ježíšovo podobenství o nemilosrdném služebníku, vyprávěné v odpovědi na Petrovu otázku, kolikrát máme odpustit někomu, kdo se proti nám prohřešil (Mt 18,21-35), poskytuje odpověď: nekonečně! Tak s námi totiž jedná Bůh. Podobenství také odhaluje, že neodpuštění nejenže ukazuje nevděčnost vůči Bohu, který nám tolik odpustil, ale že se také stává vězením, které nás uvěznuje a trápí – nás, ne

toho, komu neodpustíme! Odpuštění osvobozuje nejen jeho, ale i nás. Proto je odpuštění lidem jednou z nejdůležitějších věcí v životě – dokonce důležitější než jít se klanět Bohu (Mt 5,23-26).

Vyznáme-li však své hříchy, on je věrný a spravedlivý a odpustí nám hříchy a očistí nás od každé nepravosti.

A pokud si myslíte, že problém, který je pro vás výzvou k odpuštění, je prostě tak velký, tak zraňující, tak zjizvující, že mu Bůh opravdu nerozumí, pak si vzpomeňte, že i když byl nespravedlivě přibit na kříž, Ježíš se modlil: „*Otče, odpusť jim*“ (Lukáš 23,34). Skrze svého Ducha svatého nám může pomoci udělat totéž.

Abeceda odpuštění

Jak tedy prakticky najít Boží odpuštění? Podle této jednoduché abecedy:

Uznat svůj hřích. To znamená postavit se k němu čelem před Bohem, neobviňovat z něj jiné lidi nebo okolnosti (i když k němu přispěli), ale jednoduše říci: „Byl jsem to já. Udělal jsem to já.“ To je základní výchozí bod pro nalezení Božího odpuštění; a v okamžiku, kdy to uděláte, odemknete dveře do nebe. Nepotřebujete k tomu žádná vznešená slova ani zvláštní modlitby; stačí s Bohem mluvit upřímně a otevřeně, jako byste mluvili se svým nejlepším přítelem.

I když byl nespravedlivě přibit na kříž, Ježíš se modlil: „Otče, odpusť jim!“

Věřit, že Ježíš zemřel na kříži, aby zaplatil za vaše hříchy. V morálním vesmíru musí vždycky někdo zaplatit, ale Bůh vás miluje natolik, že poslal vlastního syna, aby zaplatil to, co vy nikdy zaplatit nemůžete. Řekněte Bohu, že tomu z celého srdce věříte.

Zavázat se, že budete žít ve světle toho, co jste se právě pomodlili – že budete věřit, že vaše minulé selhání již neurčují to, kým jste a čím se můžete stát, a že nyní budete procházet životem s důvěrou v Boha jako svého Otce a budete se snažit kráčet po jeho cestách. Součástí toho je nechat plavat urážky a zranění způsobené druhými a svobodně jim odpustit, stejně jako Bůh svobodně odpustil vám.

A jak odpustit někomu jinému?

Udělejme to! Čím déle si léčíme své ublížení nebo si přehráváme, co se stalo, tím těžší je nechat to za sebou. Takže slovy známého výrobce sportovního oblečení: Just Do It! Prostě to udělej! Pokud se s dotyčným ještě nemůžete setkat osobně, napište mu dopis nebo e-mail. Nedělejte z toho však příležitost k tomu, abyste jim dlouze vyprávěli, co udělali špatně; řekněte jim, že jste se kvůli tomu, co se stalo, zachovali špatně. A pak požádejte Boha, aby vašemu přístupu požehnal a použil ho a odemkl vám vězení.

Co když ale ve vaší situaci cítíte, že je prostě nemožné druhému člověku odpustit – třeba proto, že vás nějakým způsobem zneužil? No, nezapomeňte, že odpustit jim není totéž jako říci „nebylo to špatné“ nebo „nepoškodilo mě to“. Je to prostě odmítnutí nechat je, aby vás nadále drželi ve své kleci. Začněte tedy proces odpuštění alespoň tím, že vyslovíte své odpuštění a pak požádáte Boha,

aby vám pomohl na cestě k tomu, aby se vaše slova a vaše pocity srovnaly. Pokud ho o to upřímně požádáte, pak vám jeho milost jistě pomůže.

Takže....

Pokud jste ještě nikdy nepřijali Boží odpuštění, proč ho neoslovit ještě dnes?

Pokud se trápíte s odpuštěním druhým, proč žít ve vězení o jediný den déle?

Dnes je ten nejlepší den pro přijetí a rozdávání odpuštění.

[Christianity United Kingdom](#)

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)